

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Vodňanská drůbež, a.s.**, IČO: 25396480
se sídlem Vodňany II, Radomilická 886
zastoupená JUDr. Sylvíí Sobolovou, Ph.D., advokátkou
se sídlem Praha 1, Jungmannova 24

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17

za účasti: **Státní zemědělský a intervenční fond**
se sídlem Praha 1, Ve Smečkách 33

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2024 č.j. MZE-65627/2024-11155

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 10. 2024 č.j. MZE-65627/2024-11155 a usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 25. 7. 2024 č.j. MZE-55667/2024-14112 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D., advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr zemědělství zamítl rozklad podaný žalobkyní a potvrdil usnesení žalovaného ze dne 25. 7. 2024 č.j. MZE-55667/2024-14112 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 48 odst. 1 správního řádu zastaveno řízení o návrhu žalobkyně ze dne 28. 11. 2023 na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy podle § 141 správního řádu ve věci „Dohody o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR“ (dále jen „dohoda o poskytnutí dotace“) uzavřené dne 17. 5. 2018 mezi žalobkyní a Státním zemědělským intervenčním fondem (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“) k žádosti o dotaci reg. č. 17/005/16220/231/000057 na projekt „Optimalizace a inovace v procesech porcování a balení drůbežího masa“ ze dne 27. 10. 2017.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předeslal, že smyslem překážky litispendence je zabránit tomu, aby správní orgány rozhodovaly v téže věci týchž účastníků o tomtéž návrhu či povinnosti (a z téhož důvodu). Podstatné je přitom nikoli to, zda formulace žádostí, resp. v nich navržených výroků budoucích rozhodnutí jsou identické, ale to, zda by výsledek porovnávání správních řízení (v případě, že by bylo podaným návrhům vyhověno) znamenal pro navrhovatele identické právní důsledky. Relevantní je tedy to, zda jednotlivé návrhy směřují k materiálně identickému výsledku řízení (mezi týmiž účastníky a z týchž důvodů). Pro posouzení důvodnosti podaného rozkladu je tak nutné především zhodnotit, zda původní návrh na zahájení sporného řízení z roku 2022 (návrh č. 1) směřuje k materiálně identickému výsledku řízení jako návrh na zahájení sporného řízení z roku 2023 (návrh č. 2).
3. Žalovaný konstatoval, že podstata obou návrhů je identická, a to „přímět“ osobu zúčastněnou na řízení k proplacení dotace ve výši dohody o poskytnutí dotace, byť v návrhu č. 1 do jisté míry nepřímým, aby byla uložena povinnost schválit žádost o platbu a aby došlo k jejímu proplacení. Naopak v případě návrhu č. 2 se již žalobkyně domáhá přímo vyplacení dotace, jestliže tvrdí, že schválení žádosti o platbu v nulové výši je protiprávní a *de iure* k němu nemůže být brán zřetel. Právě proto však i návrh č. 2 mohl znít tak, že se schvaluje platba dotace v žalobkyní požadované výši, tedy tak, že ministerstvo nemá k protiprávnímu schválení nulové výše dotace přihlížet. I při takto formulovaném návrhu by se z věcného hlediska jednalo stále o návrh identický, směřující vůči osobě zúčastněné na řízení a mající za cíl vyplacení dotace. Stejně tak mohl návrh č. 1 znít namísto požadavku na schválení žádosti o platbu dotace přímo na vyplacení dotace s tím, že podmínky pro její vyplacení byly splněny, což by správní orgán posuzoval jako předběžnou otázku. Totožnost věci je tedy v případě obou návrhů dána, protože se žalobkyně domáhala fakticky identických rozhodnutí (identických důsledků vydaných rozhodnutí).
4. Žalovaný dále poznamenal, že správní orgán není striktně vázán doslovným zněním petitu, ale především tím, čeho se navrhovatel ve skutečnosti domáhá. Návrh podaný podle § 141 odst. 2 správního řádu musí splňovat požadavky uvedené v § 45 odst. 1 správního řádu, avšak tuto náležitost nelze redukovat na obsah tzv. petitu, tedy na formulaci navrhovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

výroku rozhodnutí správního orgánu. Správní řád totiž neukládá, aby žadatel (navrhovatel) v podané žádosti (návrhu) výslovně formuloval požadovaný výrok správního rozhodnutí a tím pádem nestanoví, že by pro správní orgán byl závazný toliko navrhovaný výrok rozhodnutí, pokud jej žadatel v žádosti uvede. Na to, čeho se žadatel domáhá, je tudíž třeba usuzovat z celého obsahu žádosti/návrhu.

5. Z návrhu č. 1 je zcela zřejmé, že žalobkyně rozporuje postup osoby zúčastněné na řízení, která mu odmítla proplatit požadovanou výši dotace, čímž se domáhá její úhrady, byť tak činí skrze nutný předcházející krok jejího schválení. V důsledku případného vyhovujícího rozhodnutí ministerstva by muselo nevyhnutelně dojít na straně osoby zúčastněné na řízení k proplacení dotace. Z tohoto hlediska nemá žádný význam, jak je částka specifikována v textu návrhu, ale to, že skutečným výsledkem řízení může být povinnost proplacení dotace. To je v nyní posuzovaném případě splněno. V návrhu č. 2 již žalobkyně formuluje výslovně konkrétní částku. Na tom nic nemění rozkladová argumentace, podle které se schválením žádosti o platbu dotace tato nestává splatnou. Totožnost věci ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu se totiž neodvíjí od okamžiku splnění povinnosti, o níž v řízení jde, ale pouze od shodnosti předmětu řízení a dalších podmínek.
6. V posuzovaném případě je splněna i druhá podmínka § 48 odst. 1 správního řádu spočívající v tom, že žalobkyně se domáhá plnění z téhož důvodu. Ten je v obou návrzích identický a spočívá v tom, že žalobkyně podle svého tvrzení splnila všechny dotační podmínky a osoba zúčastněná na řízení protiprávně dotaci nevyplatila. O totožnosti účastníků pak není mezi stranami spor.
7. Za nepřiléhavé žalovaný označil odkazy žalobkyně na judikaturu Nejvyššího soudu. V případě nároků plynoucích z veřejného práva, resp. povinností, které mají být uloženy správním orgánům, totiž nelze z povahy věci odlišovat navazující protiprávní nevyplacení prostředků tehdy, když správní orgán rozhodující ve sporném řízení autoritativně určí, že (všechny) podmínky pro vyplacení těchto prostředků jsou splněny. Orgán veřejné moci zde totiž nemá žádnou navazující možnost rozhodnout se, zda uloženou povinnost protiprávně nesplní. Naopak musí konat v souladu s uloženou povinností. Ustanovení § 170 správního řádu sice předpokládá subsidiární užití pravidel civilního práva i na právní poměry z veřejnoprávních smluv, avšak pouze, pokud to nevylučuje povaha a účel veřejnoprávních smluv.
8. Podle žalovaného tak nelze souhlasit s argumentem, podle něhož by nebylo možné se návrhem domáhat přímo vyplacení dotace, když dosud nedošlo ke schválení žádosti o platbu. Tuto otázku by totiž správní orgán rozhodující spor z veřejnoprávní smlouvy posuzoval jako otázku předběžnou. Pokud by dospěl k závěru, že osoba zúčastněná na řízení protiprávně neschválila žádost o platbu, tak by toto porušení povinnosti musel zohlednit a následně by mohl rozhodnout ve prospěch žalobkyně a osobě zúčastněné na řízení uložit povinnost dotaci vyplatit.
9. Žalovaný označil za relevantní považoval názor, který Městský soud v Praze vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 3. 2023 č.j. 17 A 43/2022-87 (dále jen „rozsudek 17 A 43/2022-87“), byť tento byl učiněn toliko v rámci *obiter dictum* a z pohledu (ne)správnosti vyměření poplatku za podání návrhu na zahájení řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

10. Žalobkyně v žalobě namítla, že jak napadené, tak i prvostupňové rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná, jelikož žalovaný dospěl k nesprávnému a nezákonnému závěru o údajné existenci překážky litispendence, neboť v případě řízení vedeného o návrhu č. 1 a řízení vedeného o návrhu č. 2 nebyla splněna podmínka totožnosti věci. V důsledku těchto závažných pochybení porušil ústavně a mezinárodněprávně garantovaná práva žalobkyně, a to zejména právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských a základních svobod.
11. Uvedla, že dne 17. 5. 2018 uzavřela s osobou zúčastněnou na řízení dohodu o poskytnutí dotace, ve které se osoba zúčastněná na řízení zavázala přiznat žalobkyni jako příjemci dotace podporu po splnění podmínek dle této dohody. Zdůraznila, že předmětem řízení o návrhu č. 1 je povinnost rozhodnout o žádosti o platbu. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá již ze samotného petitu návrhu č. 1 a je klíčovou a jedinou povinností osoby zúčastněné na řízení.
12. Dále žalobkyně zdůraznila, že po zahájení řízení o návrhu č. 1 nastala zásadní změna skutkových a právních okolností týkajících se dohody o poskytnutí dotace, resp. práv a povinností, která žalobkyni a osobě zúčastněné na řízení z této dohody plynou. Osoba zúčastněná na řízení totiž dne 10. 5. 2023 vydala oznámení o výši dotace, kterým vyřídila žádost o platbu tak, že žalobkyni jednostranně snížila výši dotace na 0,- Kč, a to ačkoli žalobkyni svědčilo právo na přiznání dotace ve výši 75 000 000 Kč. Žalobkyni proto nezbylo, než dne 28. 11. 2023 podat návrh č. 2. Prostřednictvím návrhu č. 2 se žalobkyně domáhala toho, aby žalovaný uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 75 000 000 Kč s příslušenstvím. Předmětem řízení o návrhu č. 2 je tedy povinnost zaplatit dlužnou částku.
13. Žalobkyně namítla, že u předmětných sporných řízení je odlišný předmět řízení a projednávají se v nich odlišná práva nebo povinnosti účastníků. Neexistuje proto totožnost věci jako překážka litispendence. Uvedla, že oba návrhy nepožadují „vyplacení dotace“, jak nesprávně a nedůvodně tvrdí žalovaný. Ačkoli žalovaný není vázán doslovným zněním petitů návrhů, nelze tuto zásadu vykládat jen v tom smyslu, že žalovaný při formulaci svých výroků rozhodnutí vydaných v předmětných sporných řízeních není povinen beze zbytku „převzít“ formulaci textu výroků navrhovaných žalobkyní, ale že je naopak oprávněn výrok rozhodnutí formulovat „vlastními slovy“. To však samozřejmě neznamená, že žalovaný je oprávněn petit, kterým žalobkyně vymezuje předmět sporného řízení, zcela ignorovat a rozhodovat o něčem úplně jiném, resp. „přisoudit“ žalobkyni něco zcela jiného, než čeho se žalobkyně svými návrhy domáhá. Pokud žalobkyně jako „pán sporu“ předmět sporného řízení určitým způsobem vymezí, musí žalovaný toto respektovat a rozhodovat jedině o takovém předmětu řízení.
14. Žalovaný rovněž pomíjí, že obsah obou návrhů a předmětných řízení je naprosto odlišný, neboť odlišné jsou právně relevantní skutkové okolnosti a jejich skutkový základ. V případě řízení o návrhu č. 1 je jádrem sporu skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení nerozhodla o žádosti o platbu ve lhůtě ujednané v dohodě o poskytnutí dotace, kdežto v případě sporného řízení o návrhu č. 2 je jádrem sporu skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení sice o žádosti o platbu již rozhodla, ale nezákonně tak, že zmařila podmínku pro

vyplacení dotace, v důsledku čehož žalobkyni vznikla za osobou zúčastněnou na řízení pohledávka na zaplacení dotace. Žalobkyně navíc důvodnost svých odlišných nároků opírá o odlišný právní titul.

15. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně údajně v předmětných sporných řízeních požaduje totéž právo, že podstata návrhů je identická a že se jimi žalobkyně domáhá fakticky identických rozhodnutí, jsou nesprávná a nedůvodná. Žalovaný zcela nedůvodně směšuje mezi povinnostmi zaplatit dlužnou částku a mezi povinnostmi rozhodnout o žádosti o platbu, přičemž ignoruje, že jde o obsahově zcela odlišné povinnosti. Argumentace žalovaného je i vnitřně rozporná, neboť na jednu stranu tvrdí, že návrhy směřují k témuž cíli, na druhou stranu však současně tvrdí, že žalobkyně v obou návrzích požaduje něco zcela jiného, a již jen proto návrhy k témuž cíli nemohou směřovat a nesměřují, jak nesprávně žalovaný uvádí. Je také zjevné, že pokud žalobkyně svými návrhy požaduje „něco jiného“, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, tak se nemůže domáhat a nedomáhá identických práv, ale ve skutečnosti se žalobkyně návrhy domáhá svých zcela odlišných práv a požaduje, aby osobě zúčastněné na řízení byly uloženy zcela odlišné povinnosti.
16. Nesprávnost tvrzení žalovaného dokládá též skutečnost, že i pokud by povinnost rozhodnout o žádosti o platbu byla osobě zúčastněné na řízení uložena, jen stěží by se žalobkyně mohla prostřednictvím výkonu takto znějícího rozhodnutí domoci toho, aby osoba zúčastněná na řízení dotaci zaplatila. Takovou povinnost by výrok rozhodnutí osobě zúčastněné na řízení neukládal.
17. Žalovaný též pomíjí, že i pokud by osoba zúčastněná na řízení schválila žádost o platbu, jak se žalobkyně domáhá návrhem č. 1, tato skutečnost automaticky neznamená, že osoba zúčastněná na řízení žalobkyni též vyplatí. Povinnost rozhodnout o žádosti o dotaci a povinnost zaplatit dotaci nelze směšovat, neboť jde o dvě zcela samostatné povinnosti a splnění jedné z nich neznamená, že současně nutně dojde i ke splnění druhé z nich.
18. Žalobkyně poznamenala, že samotným schválením žádosti o platbu se ještě pohledávka na zaplacení dotace nestává platnou, neboť podle dohody o poskytnutí dotace je osoba zúčastněná na řízení povinna zaplatit dotaci až do 21 kalendářních dnů od schválení žádosti o platbu a před uběhnutím této lhůty není v prodlení. Žalobkyně se tak pojmově nemůže domáhat ani uložení povinnosti zaplatit dotaci. Uvedla, že veškeré spekulativní úvahy žalovaného ohledně hypotetických formulací návrhů jsou zcela bezpředmětné. Je rovněž zřejmé, že žalobkyně rozporuje postup osoby zúčastněné na řízení, kdy protiprávnost tohoto postupu nespočívá v neproplacení dotace, jak nesprávně a ryze účelově tvrdí žalovaný, ale spočívá v neschválení žádosti o platbu.
19. Nedůvodné a nesprávné je dle žalobkyně též tvrzení žalovaného, že žalobkyně se v předmětných řízeních domáhá plnění z téhož důvodu. Pokud jde o protiprávní postup osoby zúčastněné na řízení spočívající v nevyplacení dotace, tato skutečnost je důvodem toliko pro vedení řízení o návrhu č. 2. Tato skutečnost naopak není důvodem pro vedení řízení o návrhu č. 1, neboť tímto důvodem je výlučně skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení nerozhodla o žádosti o platbu.

20. Žalobkyně také namítla, že Městský soud v Praze se v rozsudku 17 A 43/2022-87 zabýval odlišnými otázkami a výkladem zcela odlišných právních předpisů týkajících se výměry správního poplatku a jeho závěry nejsou přenositelné do poměrů projednávané věci.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s tím, že napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou nezákonná. Zdůraznil, že zastavení řízení zajišťuje, že nedojde k protichůdným rozhodnutím, která by mohla ohrozit právní jistotu účastníků řízení. Překážka litispendence je aplikována z úřední povinnosti. Uvedl, že žalobkyně v petitu návrhu č. 1 sice výslovně nevznesla požadavek, aby výsledkem sporného řízení bylo to, aby osoba zúčastněná na řízení vyplatila dotaci, nicméně přímým a nevyhnutelným důsledkem vyhovění návrhu uložením povinnosti osobě zúčastněné na řízení schválit žádost o platbu bude též její vyplacení. Je tedy zřejmé, že vyhovění návrhu na zahájení sporného řízení by zcela jednoznačně vedlo k poskytnutí dotace a k jejímu vyplacení. Výsledkem obou řízení má tak být nepochybně to, že žalobkyni má být poskytnuta a vyplacena dotace vztahující se k dotčenému projektu v rámci dohody o poskytnutí dotace. Dodal, že v řízení o návrhu č. 1 se neřešila jen otázka nečinnosti osoby zúčastněné na řízení, což je zjevné i na podkladě rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2023 č.j. 17 A 42/2022-74 a ze dne 8. 3. 2023 č.j. 9 A 42/2022-106. V těchto rozsudcích dospěl soud k závěru, že žalovaný nedisponuje pravomocí řešit ve sporném řízení otázku způsobilosti žadatele jako příjemce dotace, ani nemůže zamítnout návrh iniciující sporné řízení s tím, že se tato otázka musí nejprve vyřešit. Posuzování této otázky, tj. otázky způsobilosti žadatele jako příjemce dotace, spadá do oblasti posuzování zákonnosti veřejnoprávní smlouvy. Zahájené sporné řízení mělo být pak přerušeno do vyřešení této otázky jako otázky předběžné. Žalovaný má za to, že i tyto rozsudky podporují jeho závěry o tom, že účelem řízení o návrhu č. 1 bylo poskytnutí a vyplacení dotace.
22. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.
23. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
24. Podle § 141 odst. 1 správního řádu ve sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv (část pátá) a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.
25. Podle § 141 odst. 2 správního řádu sporné řízení se zahajuje na návrh.
26. Podle § 141 odst. 3 věta první a druhá správního řádu účastníky jsou navrhovatel a odpůrce. Navrhovatel i odpůrce mají postavení účastníků podle § 27 odst. 1.
27. Podle § 141 odst. 4 správního řádu rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhově, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne.
28. Podle § 169 odst. 1 správního řádu spory z veřejnoprávní smlouvy rozhoduje a) Ministerstvo vnitra, jde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 160 a je-li alespoň jednou ze smluvních stran kraj nebo jsou smluvními stranami obce s rozšířenou působností; Ministerstvo vnitra věc projedná s věcně příslušným ministerstvem nebo jiným věcně příslušným ústředním správním úřadem, b) příslušný krajský úřad, jde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 160 a jsou-li smluvními stranami obce, které nejsou obcemi s rozšířenou působností, nepřevzme-

li věc Ministerstvo vnitra, c) správní orgán, který je společně nadřízený smluvním stranám, jde-li o jinou veřejnoprávní smlouvu podle § 160; není-li takového správního orgánu, řeší spor v dohodě ústřední správní úřady nadřízené správním orgánům, které jsou nadřízeny smluvním stranám, d) správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy, jde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 161, nebo e) správní orgán, který k jejímu uzavření udělil souhlas, jde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 162.

29. Podle § 169 odst. 2 správního řádu proti rozhodnutí vydanému podle odstavce 1 nelze podat odvolání ani rozklad.
30. Podle § 48 odst. 1 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.
31. Podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1.
32. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
33. Soud úvodem konstatuje, že skutkově obdobnými žalobami se zabýval Městský soud v Praze v řízeních vedených pod sp. zn. 11 A 115/2024 a sp. zn. 18 A 84/2024. V obou těchto řízeních rozhodl (rozsudky ze dne 13. 5. 2025 č.j. 11 A 115/2024-66 a ze dne 18. 6. 2025 č.j. 18 A 84/2024-58), že žaloby jsou důvodné, neboť žalovaný jednak rozhodoval o rozkladu, jehož podání nebylo podle § 169 odst. 2 správního řádu přípustné, jednak soud dospěl k závěru, že sporná řízení neměla zcela totožný předmět, a podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu proto nebyly splněny. Nejvyšší správní soud pak rozsudkem ze dne 1. 9. 2025 č.j. 22 Afs 106/2025-37 zamítl kasační stížnost žalovaného podanou proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2025 č.j. 11 A 115/2024-66 a potvrdil správnost obou výše uvedených závěrů, jež vedly k vyhovění žalobě. Jelikož je podstatný skutkový základ nyní posuzované žaloby shodný s tím, který byl hodnocen ve výše označených řízeních, soud níže opakuje argumentaci, o kterou Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud svá rozhodnutí opřely a s níž se soud rozhodující v nyní projednávané věci ztotožnil.
34. Soud ze správního spisu ověřil, že mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení došlo dne 17. 5. 2018 k uzavření dohody o poskytnutí dotace. Tuto dohodu je s ohledem na závěry ustálené judikatury nutno považovat za veřejnoprávní smlouvu ve smyslu § 159 o násl. správního řádu (viz rozsudky například Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č.j. 9 Afs 38/2013-53, ze dne 5. 2. 2014, č.j. 1 Afs 116/2013-52, ze dne 31. 5. 2017, č.j. 7 Afs 251/2016-43, ze dne 3. 8. 2023, č.j. 3 As 263/2021-29).
35. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 9. 2025 č.j. 22 Afs 106/2025-39, výše uvedený fakt má dopad i na vztah žalobkyně jako žadatelky o dotaci a osoby zúčastněné na řízení jako poskytovatele dotace. V tomto ohledu lze odkázat např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2014, č.j. 1 Afs 116/2013-52, podle něhož: „*Fáze před uzavřením veřejnoprávní smlouvy je charakterizována nerovností účastníků, vrchnostenským postavením a autoritativním rozhodováním poskytovatele dotace, samozřejmě v mezích zákona a s vyloučením libovůle, zákazu diskriminace, zákazu zneužití apod. Z tohoto postavení poskytovatele dotace (na*

rozdíle od postavení účastníka v občanskoprávních vztazích) plyne, že může v mezích zákona autoritativně rozhodovat jak o administraci žádosti o dotaci, tak o podmínkách jejího poskytnutí. [...] Uzavřením veřejnoprávní smlouvy však dochází k úpravě vztahu mezi příjemcem a poskytovatelem dotace, který je modifikován jak v oblasti práva hmotného, tak v oblasti práva procesního. Veřejnoprávní smlouva stejně jako smlouva soukromoprávní je primárně založena na tzv. smluvním konsenzu, tj. vzájemně adresovaných, obsahově shodných a v zásadě svobodných projevech vůle dvou nebo více stran.“ Obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, čj. 1 Afs 66/2013-54, ze dne 7. 11. 2023, čj. 9 Afs 38/2013-53, ze dne 20. 9. 2007, čj. 2 Afs 58/2007-58, ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 Afs 49/2007-96, ze dne 5. 2. 2014, čj. 1 Afs 116/2013-52, a ze dne 31. 3. 2021, čj. 6 Afs 249/2019-27. Uzavřením smlouvy o poskytnutí dotace se mění vztah mezi příjemcem dotace a jejím poskytovatelem. Poskytovatel dotace již není v nadřazeném postavení. Případné spory z této smlouvy se pak řeší za použití § 141 a násl. správního řádu, tedy v tzv. sporném řízení. „Sporné řízení je odpovídajícím nástrojem pro řešení sporů vyplývajících z kontraktačního procesu. Respektuje relativní rovnost smluvních stran a dává správnímu orgánu řešícímu spor dostatečně široký výrokový potenciál, který mu umožňuje reagovat na konkrétní situaci, jež může v kontraktačním procesu nastat“, (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 23. 2. 2022, čj. 4 As 65/2018-85, bod 87).

36. Takto postupovala i žalobkyně. Dne 28. 11. 2023, tedy až po uzavření smlouvy o poskytnutí dotace, podala u žalovaného návrh na zahájení sporného řízení podle § 141 správního řádu, ve kterém se domáhala toho, aby uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost zaplatit dohodnutou výši dotace spolu s úrokem z prodlení. Předmětným návrhem tedy žalobkyně jednoznačně iniciovala spor z veřejnoprávní smlouvy a takto na něj ostatně nahlížel i žalovaný. Ten svou věcnou příslušnost pro rozhodování sporu odvozoval od § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu, podle něhož spory z veřejnoprávní smlouvy rozhoduje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy, jde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 161. V usnesení o zastavení řízení mj. uvedl: „*Ministerstvo zemědělství, Odbor Řídící orgán rozvoje venkova (dále jen „Ministerstvo“), jako správní orgán příslušný podle § 169 odst. 1 písm. d) a § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 9 písm. a) zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, ve spojení s § 170 správního řádu [...].*“
37. Žalovaný tedy návrh řešil dle § 169 správního řádu, který upravuje věcnou příslušnost pro řešení sporů z veřejnoprávních smluv (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. § 169 [Spory ze smluv]. In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023). Uvedené ustanovení představuje výjimku z obecného pravidla, že věcnou příslušnost správních orgánů stanoví speciální zákony. „*Správní řád zásadně věcnou příslušnost neupravuje, neboť těžiště pro určení věcné příslušnosti je ve zvláštních zákonech, komentované ustanovení je však výjimkou. Ustanovení § 169 stanovuje příslušnost pro rozhodování sporů o závazcích z veřejnoprávních smluv 22 Afs 106/2025 podle § 160, § 161 a § 162*“, (Kopecký, M., Staša, J., Balounová, J., Malast, J., Pouperová, O., Kopecký, P., Adamusová, Z. § 169. In: Kopecký, M. et al. Správní řád: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).

38. Podle výslovné dikce § 169 odst. 2 správního řádu přitom nelze proti rozhodnutí vydanému podle odstavce 1 podat odvolání ani rozklad. Z toho vychází i judikatura (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, čj. 7 Afs 251/2016-43, ze dne 3. 8. 2023, čj. 3 As 263/2021-29, ze dne 20. 8. 2024, čj. 10 As 102/2024-74, usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 7. 2015, čj. Konf 5/2014-8, či rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, čj. 4 As 65/2018-85, ze dne 16. 11. 2022, čj. 4 Afs 152/2020-41). Ta dále dovozuje, že správní žalobou lze napadnout přímo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
39. Smyslem této úpravy je zefektivnění daného typu řízení v duchu procesní ekonomie, a to při plném zachování soudní kontroly veřejné správy. *„Rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy podle § 169 odst. 1 vydané ve sporném řízení podle § 141 nelze napadnout řádným opravným prostředkem. Nelze proti němu podat odvolání a v případě rozhodnutí ústředních správní úřadů, jejich vedoucích a ministrů ani rozklad. Není proto třeba zohledňovat zvláštní ustanovení o odvolání ve sporném řízení podle § 141 odst. 3 a 9, protože odvolání (rozklad) zde nemohou podat účastníci ani podle § 27 odst. 1, ani podle § 27 odst. 2. Toto ustanovení má přispět k právní jistotě smluvních stran, které nebudou v nejistotě o výsledku jejich sporu po dobu projednávání řádných opravných prostředků. Uplatnit by bylo možné pouze mimořádné a dozorčí opravné prostředky (obnova řízení, přezkumné řízení, vydání nového rozhodnutí), stížnost (v případě nevhodného chování úředních osob nebo nesprávného postupu správního orgánu) nebo žalobu ve správním soudnictví podle soudního řádu správního“*, (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. § 169 Spory ze smluv. In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023). Z toho vychází i judikatura završená rozsudkem rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2022, čj. 4 Afs 152/2020-41. Cílem vyloučení možnosti podávání opravných prostředků je, *„aby věc byla na úrovni veřejné správy ukončena s konečnou platností co nejdříve. Zákonodárce tento postup zvolil i při vědomí, že spory z veřejnoprávních smluv mohou být často relativně dosti složité. Účastníkům řízení se v takovém případě otevírá možnost podat přímo žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o sporu z veřejnoprávní smlouvy, protože ve správním řízení nemají k dispozici řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.]“*, (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2022, čj. 4 Afs 152/2020-41).
40. Nelze přehlédnout ani to, že podle § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Podle komentářové literatury *„jsou v odstavci 7 upraveny způsoby meritorního rozhodnutí o petitu návrhu účastníka, tedy o tom, čeho se navrhovatel domáhá ve sporném řízení. Správní orgán ve sporném řízení rozhodne o návrhu, v němž se navrhovatel domáhá autoritativní deklarace práv a povinností, o nichž vznikl spor. Správní orgán může návrhu zcela vyhovět, návrhu vyhovět zčásti a ve zbytku jej zamítnout nebo návrh zamítnout jako celek. V případě, že by před rozhodnutím ve věci vzal navrhovatel návrh zpět, nezastaví správní orgán řízení a ve věci rozhodne, jestliže odpůrce z vážných důvodů se zpětvzetím návrhu nesouhlasí [§ 66 odst. 1 písm. a)]“*, (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. § 141 [Spory ze smluv]. In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023). V souladu s citovaným je i další komentářová literatura: *„Výsledkem sporného řízení, nedojde-li k jeho zastavení dle § 66, je rozhodnutí ve věci samé (srov. § 67), které musí obsahovat náležitosti dle § 68. [...] Proti rozhodnutí ve sporném řízení je možné podat odvolání (§ 81), tato možnost je však omezena v případě rozhodování z veřejnoprávních*

smluv dle § 169 odst. 2, který stanovuje, že proti rozhodnutí vydanému podle odstavce 1 nelze podat odvolání ani rozklad.“ (viz Kopecký, M., Staša, J., Balounová, J., Malast, J., Pouperová, O., Kopecký, P., Adamusová, Z. § 141. In: Kopecký, M. et al. Správní řád: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer). Omezení možnosti podání odvolání, resp. rozkladu ve smyslu § 169 odst. 2 správního řádu je navázáno na odst. 1, tj. na situace, kdy o sporu z veřejnoprávní smlouvy rozhoduje orgán příslušný dle § 169 odst. 1 správního řádu. Rozhodným naopak není „typ rozhodnutí“, tj. zda se jedná o meritorní rozhodnutí ve smyslu § 141 odst. 7 správního řádu, či kvazi meritorní ve smyslu § 66 správního řádu.

41. Ministr zemědělství tedy rozhodoval o rozkladu, který nebyl podle § 169 odst. 2 správního řádu přípustný. V této souvislosti soud dodává, že napadené rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by vyvolávaly jeho nicotnost. Z napadeného rozhodnutí je patrné, který správní orgán rozhodoval, o jaké věci rozhodoval a kdo byli účastníci řízení. Napadené rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení. Formální náležitosti správního rozhodnutí jsou tedy splněny, přičemž nejde ani o případ, kdy by se ukládala nemožná či protizákonná povinnost nějakému subjektu. Stejně tak není dán ani absolutní nedostatek pravomoci nebo absolutní nedostatek věcné příslušnosti žalovaného.
42. Zároveň soud dospěl k závěru, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí přihlídnout z úřední povinnosti. Jinak by soud věcně přezkoumával rozhodnutí, jež vůbec nemělo být vydáno. Možné zhojení případných nedostatků prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím by nemělo jít žalobkyni k tíži. Soudu tak existující napadené rozhodnutí fakticky brání v přezkumu závěrů prvostupňového rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 8. 3. 2011 č.j. 7 Azs 79/2009-84). Lze tak uzavřít, že ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. jde o podstatné porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonnost rozhodnutí.
43. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí a dále se zabýval důvodností žaloby ve vztahu k závěrům prvostupňového rozhodnutí, tedy přistoupil k posouzení otázky, zda v daném případě nastala překážka litispendence jako důvod pro zastavení řízení o návrhu č. 2.
44. V první řadě soud uvádí, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 9. 2025 č.j. 22 Afs 106/2025-40 přisvědčil závěrům Městského soudu v Praze ohledně výkladu ustanovení § 48 správního řádu. Poukázal na to, že judikatura z hlediska totožnosti ve smyslu § 48 správního řádu zdůrazňuje povinnost zkoumat zejména obsah návrhu, skutkové okolnosti věci a petit návrhu (srov. např. rozsudky ze dne 13. 6. 2013, čj. 6 Ads 139/2012-58, ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014-108, ze dne 7. 5. 2020, čj. 9 As 179/2019-94, ze dne 21. 3. 2023, čj. 8 As 265/2021-74, 22 Afs 106/2025 ze dne 17. 6. 2024, čj. 7 As 224/2023-66). V případě sporů z veřejnoprávních smluv je to navrhovatel, kdo svým návrhem vymezuje předmět řízení. Správní orgán je vázán obsahem návrhu a vymezeným předmětem řízení. Sporné řízení je tedy ovládáno zásadou dispoziční (srov. Průcha, P. Správní řád s výkladovými poznámkami a vybranou judikaturou [Systém ASPI]. Nakladatelství Leges. Wolters Kluwer). „V souladu s dispoziční zásadou je pak navrhovatel oprávněn zúžit předmět svého návrhu nebo vzít podaný návrh zpět.“ (srov. Kopecký, M., Staša, J., Balounová, J., Malast, J., Pouperová, O., Kopecký, P., Adamusová, Z. § 141. In: Kopecký, M. et al. Správní řád: Komentář. [Systém ASPI]). Důraz na obsah návrhu a jeho petit akcentuje i judikatura Ústavního soudu. V nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 3137/09, Ústavní soud

konstatoval, že „pokud se stěžovatelka žalobou domáhala soudní ochrany a šlo jí o prosazení subjektivního práva, bylo její procesní povinností skutkově a právně odůvodnit svůj nárok a petitum vymezit předmět řízení, a tedy jej individualizovat, což má význam pro otázku litispendence (...).“

45. Obdobně lze odkázat i na judikaturu civilních soudů. Ta podobně jako výše shrnutá judikatura správních soudů ukládá (při zkoumání překážky litispendence) zkoumat obsah návrhu a petitu, a to při důsledném zohlednění skutkových okolností. Např. v usnesení ze dne 29. 3. 2007, sp. zn. 32 Odo 1217/2005, Nejvyšší soud mj. uvedl, že „tentyž předmět řízení je ve smyslu ustanovení § 83 o. s. ř. upravujícího překážku litispendence (věci zahájené) a ve smyslu ustanovení § 159 odst. 3 o. s. ř. upravujícího překážku rei iudicatae (věci pravomocně rozhodnuté) dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitum vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn, tedy ze stejného skutku.“ V usnesení ze dne 26. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1503/2012, pak uvedl, že „podle judikatury Nejvyššího soudu totožnost předmětu řízení (která je významná především pro posouzení překážky věci rozhodnuté, případně překážky litispendence) předpokládá jak totožná skutková tvrzení, tak i totožný žalobní petit. Naopak není rozhodné, jak žalobce nebo i soud posoudí takto uplatněný nárok po právní stránce. Předmětem občanského soudního řízení je žalobcem uplatněný procesní nárok, který je vymezen předmětem (žalobním petitum) a základem, který tvoří právně relevantní skutečnosti, na nichž žalobce svůj nárok zakládá. Jinak řečeno, totožnost předmětu řízení předpokládá jak totožná skutková tvrzení žalobce, tak i totožný žalobní petit“. Důraz na uvedené faktory akcentuje i odborná literatura (srov. např. Jirsa, J., Beran, V., Havlíček, K., Janek, K., Korbel, F., Mottlo, T., Paľko, D., Petr, B., Trebatický, P., Vacková, M., Vančurová, K., Vojtek, P., Doležal, M., Lichovník, T., Sedlák, V. Občanský soudní řád, 2. část: Soudcovský komentář. Wolters Kluwer).
46. Soud shodně se závěry vyjádřenými v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2025 č.j. 18 A 84/2024-58 uvádí, že i v nyní posuzované věci není sporné, že obě řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy jsou vedena mezi totožnými účastníky a před stejným správním orgánem. Sporná je otázka předmětu těchto řízení. Ve smyslu shora citované judikatury platí, že předmětem řízení je obsah žádosti, tj. výsledek, kterého se žalobkyně domáhá a co řízením sleduje. Není tak definován samotným objektem, k němuž se řízení vztahuje (zde finanční plnění z dohody o poskytnutí dotace), ale zejména tím, o jakých otázkách má být v řízení rozhodnuto. Při posouzení totožnosti předmětu řízení je rozhodné i to, vychází-li každé srovnávané řízení z odlišných skutkových okolností.
47. Žalobkyně se žádostí o platbu ze dne 15. 11. 2021 domáhala vyplacení částky dotace v návaznosti na vyčíslení výdajů předmětného projektu. Osoba zúčastněná na řízení poté zahájil kontrolu a konstatoval, že nebyly zjištěny žádné nedostatky. Žádost o platbu přesto neschválil, a žalobkyně proto dne 24. 10. 2022 podala návrh na zahájení sporného řízení, v němž poukázala na obsah dohody o poskytnutí dotace upravující situace, kdy je osoba zúčastněná na řízení povinna žádost o platbu schválit, a situace, kdy je naopak výjimečně oprávněna výši dotace jednostranně snížit. Osoba zúčastněná na řízení byla dle tohoto návrhu povinna žádost schválit, což však neučinila a ani žalobkyni nevyzvala k doplnění či opravě žádosti o platbu. Žalobkyně proto návrhem č. 1 navrhla, aby žalovaný uložil osobě zúčastněné na řízení žádost schválit. V návrhu č. 2 ze dne 28. 11. 2023 naopak poukázala na to, že osoba zúčastněná na řízení později žádost o platbu vyřídila tak, že tuto oznámením ze dne 10. 5. 2023 č.j. SZIF/2023/0414905 schválila ve výši 0,- Kč. Argumentovala, že osoba

zúčastněná na řízení se v dohodě o poskytnutí dotace zavázala vyplatit dotaci ve výši skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných výdajů, a pokud byly splněny stanovené podmínky, byla osoba zúčastněná na řízení povinna žádost o platbu schválit. V oznámení z 10. 5. 2023 navíc osoba zúčastněná na řízení neuvedla ustanovení dotačních pravidel, která měla být porušena, kdy ani okrajová zmínka o porušení jednoho z ustanovení na povinnosti osoby zúčastněné na řízení nic nemění. Žalobkyně dále uvedla, že svým postupem osoba zúčastněná na řízení zmařila splnění podmínky pro vyplacení dotace, jež byla vymezena jako schválení řádné a úplné žádosti o platbu, přičemž tato podmínka se tak považuje za splněnou. Došlo tak vlastně ke vzniku pohledávky na zaplacení částky dotace, jíž se právě návrhem č. 2 žalobkyně domáhá (nárokovala si, aby žalovaný uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost zaplatit specifikovanou částku dotace s úrokem z prodlení).

48. Z výše uvedeného popisu zjištěných skutkových okolností vyplývá, že ač byl objekt (sledovaný cíl) obou návrhů žalobkyně v důsledku fakticky stejný a do jisté míry byl předmět jednoho řízení součástí širšího předmětu řízení druhého (i schválení dotace muselo zásadně vést k jejímu vyplacení; žalobkyně se návrhem č. 1 nedomáhala pouze „zaktivizování“ osoby zúčastněné na řízení, ale schválení žádosti o platbu v požadované výši), návrh č. 2 však vycházel z odlišných skutkových okolností než návrh č. 1. Žalovaný by proto musel posuzovat do určité míry odlišné otázky, zejména pokud jde o argumentaci, že pohledávka na zaplacení částky dotace již vznikla. Právě v tom se okolnosti věci zásadním způsobem změnily. Argumentace žalobkyně se výrazně posunula, nárok se dle ní stal bez dalšího splatným. To, zda měla osoba zúčastněná na řízení rozhodnout o schválení částky dotace a v jaké výši, už bylo jinak řečeno v zásadě mimoběžné. Žalobkyně totiž v návrhu č. 2 již neakcentovala vlastní schválení žádosti, ale vyplacení dlužné částky dotace s tím, aby i v tomto směru vyzníval výrok rozhodnutí žalovaného.

49. Lze shrnout, že v rámci prvního sporného řízení vedeného o návrhu č. 1 se žalobkyně domáhala toho, aby osoba zúčastněná na řízení rozhodla ve věci její žádosti o platbu, kdy její návrh směřoval k uložení „povinnosti rozhodnout“ o žádosti ve stanovené lhůtě, tj. k uložení povinnosti nepeněžitě povahy. Naproti tomu návrh č. 2 směřoval k uložení povinnosti zaplatit peněžitou pohledávku, tj. k povinnosti peněžitě povahy. Intenzitu rozdílu mezi oběma návrhy umocňuje i fakt, že uvedené povinnosti se exekvují ve smyslu § 103 a násl. správního řádu odlišně. Obě sporná řízení tudíž neměla totožný předmět, a nemohlo se proto jednat o totožnou věc. Fakticky se změnil i důvod, o nějž žalobkyně své návrhy opírá (povinnost schválit žádost o platbu *vs.* nárok na výplatu konkrétní dlužné částky s příslušenstvím z důvodu zesplatnění závazku). Podmínky pro zastavení řízení o návrhu č. 2 z důvodu překážky litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu tak splněny nebyly.

50. Soud dále shodně jako 18. senát Městského soudu v Praze konstatuje, že naplnění překážky litispendence nemůže být v této věci postaveno ani na závěrech, k nimž dospěl zdejší soud v rozsudku 17 A 43/2022-87, jestliže dovedl, že *„schválení žádosti o platbu je formálním potvrzením, že dotovaný subjekt splnil svůj závazek z dohody o poskytnutí dotace, pročez musí následně poskytovatel dotace splnit svůj závazek – vyplatit dotaci. Žalobce tedy (fakticky) požaduje peněžitě plnění vyplývající ze smlouvy.“* K uvedenému závěru dospěl soud za odlišných skutkových okolností. Zabýval se náležitostmi výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy za použití institutu opravného rozhodnutí, přičemž vlastní totožnost předmětu

řízení posuzoval z hlediska poplatkové povinnosti navrhovatele a pouze *obiter dictum*. K tomu lze dodat, že v nynější věci byla žalobkyně zjevně připravena hradit samostatné správní poplatky, jelikož v důsledku postupu osoby zúčastněné na řízení považovala návrh č. 2 za správnou a efektivnější cestu, jak se domoci požadovaných finančních prostředků.

51. Odkaz žalovaného na rozsudky, v nichž Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný nedisponuje pravomocí řešit ve sporném řízení otázku způsobilosti žadatele jako příjemce dotace a ani nemůže zamítnout návrh iniciující sporné řízení s tím, že tato otázka se musí nejprve vyřešit, resp. že účelem řízení o návrhu č. 1 tak bylo poskytnutí a vyplacení dotace, nemění nic na výše vyslovených závěrech o faktické obsahové odlišnosti obou návrhů.
52. Jelikož soud shledal žalobu důvodnou, prvním výrokem rozsudku obě rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, potažmo nezákonnost zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm žalovaný návrh č. 2 opětovně posoudí, při splnění podmínek řízení o něm rozhodne a případně i věcně vypořádá argumentaci žalobkyně (soud však na tomto místě upozorňuje na skutečnost, že dohoda o poskytnutí dotace byla již dříve v přezkumném řízení zrušena, přičemž Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 9. 2025 č.j. 1 Afs 59/2025-98 kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2025 č.j. 10 A 92/2024-97, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 7. 2024 č.j. MZE 53344/2024-11155). Právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
53. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 s.ř.s. Neshledal ani potřebu vést dokazování, neboť důvodnost žaloby bylo možné posoudit na základě podkladů založených ve správním spise.
54. Druhý výrok rozsudku o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí přísluší právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému, který ve věci úspěšný nebyl. Výše těchto nákladů je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a odměnou za zastoupení žalobkyně advokátkou, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) včetně náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024. K tomu náleží částka 1 428 Kč, neboť zástupkyně žalobkyně je plátcem DPH. Celkem tedy soud přiznal na náhradě nákladů řízení žalobkyni částku 11 228 Kč.
55. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, a proto třetím výrokem rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. září 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu